

UCHWAŁA NR XV/102/20
RADY MIASTA SIEMIATYCZE

z dnia 19 lutego 2020 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargi na uchwałę Nr XII/77/19 z dnia 28 października 2019 r. w sprawie wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego

Na podstawie art. 18 ust 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, 1309, 1571, 1696 i 1815), w związku z art. 54 § 1, 2 i 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, 2200 i 2294) uchwała się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargę z dnia 27 stycznia 2020 r. dotyczącą stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w § 4 ust. 1 pkt 4.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę o której mowa w § 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Siemiatycze.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta

Agnieszka Monika Zalewska

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku

ul. Sienkiewicza 84

15-950 Białystok

Skarżący: Prokurator Regionalny w Białymstoku

Organ: Rada Miasta Siemiatycze

Odpowiedź na skargę z dnia 27-01-2020 r. doręczoną w dniu 30-01-2020 r.

Na zasadzie art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) zwana dalej ppsa, niniejszym Rada Miasta Siemiatycze przekazuje do tut. Sądu dokumentację związaną z przedmiotową sprawą.

W związku z powyższym organ, na zasadzie art. 161 §1 pkt. 3 ppsa wnosi o:

- umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego,

ewentualnie z ostrożności procesowej

na zasadzie art. 151 ppsa wnosi o:

- oddalenie skargi w całości,

- zasądzenie kosztów postępowania od skarżącego wg norm przepisanych.

Uzasadnienie

W dniu 28-10-2019 r. została podjęta uchwała nr XII/77/19 w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Następnie w dniu 30-12-2019 r. uchwałą nr XIV/95/19 Rada Miasta zmieniła wcześniejszą uchwałę poprzez skreślenie § 4 ust. 1 pkt. 4 który stanowił: Ustala się następujące stawki opłat za zajęcie pasa drogowego drogi gminnej w celu, o którym mowa w § 1 pkt 3 za każdy dzień zajęcia: za 1m² pasa drogowego zajętego przez wydzielone miejsce parkingowe („koperta”) - 0,50 zł. Zgodnie z art. 161 §1 pkt. 3 ppsa Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania: gdy postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe. Utrata mocy skarżonej uchwały w ocenie organu powoduje, że kontrola zaskarżonego aktu jest zbędna, a wydanie wyroku bezzasadne, w myśl stanowisku wyrażonym w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (do 2003.12.31) we Wrocławiu z dnia 24 marca 1992 r. (SA/Wr 96/92) w którym to wskazano, że „Na zasadzie art. 94 i art. 101 ust. 1 i 4 ustawy o samorządzie terytorialnym Naczelny Sąd Administracyjny nie może orzec o nieważności bądź o niezgodności z prawem uchwały organu gminy, stanowiącej akt normatywny, jeżeli uchwała ta została przez uprawniony organ uchylona lub utraciła moc prawną przed wydaniem wyroku”. W ocenie organu w takim przypadku przestaje istnieć przedmiot zaskarżenia i możliwość jakiegokolwiek kontroli sądowej przedmiotowej uchwały. Przytoczyć należy, że „Zwrot normatywny: "stało się bezprzedmiotowe" użyty w art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. oznacza, że chodzi o przyczynę, która zaistniała dopiero w toku postępowania sądowego po wniesieniu skargi. Innymi słowy postępowanie przed sądem staje się bezprzedmiotowe, jeżeli w jego trakcie wystąpiły zdarzenia, w następstwie których przestaje istnieć sprawa sądownoadministracyjna” (wyrok WSA w Łodzi z dnia 12 grudnia 2017 II SAB/Łd 211/17). W podobnym tonie wypowiedział się również wyrok NSA z dnia 21 lutego 2017 (II OSK 2798/15) „Zwrot normatywny: "stało się bezprzedmiotowe" użyty w art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. oznacza, że chodzi o przyczynę, która zaistniała dopiero w toku postępowania sądowego po wniesieniu skargi. Innymi słowy postępowanie przed sądem staje się bezprzedmiotowe, jeżeli w jego trakcie wystąpiły zdarzenia, w następstwie których przestaje istnieć sprawa sądownoadministracyjna. W powołanym przepisie chodzi o przeszkodę mającą charakter trwały, uniemożliwiającą prowadzenie dalszego postępowania w sprawie”.

Z ostrożności procesowej, w przypadku rozpatrzenia skargi przez tut. Sąd co do meritum, należy wskazać, że skarga skarżącego jest w ocenie organu bezzasadna. Otóż, przytoczony art. 13 ust. 1 ustawy prawo o drogach publicznych (zwana dalej „udp”) reguluje kwestię postoju samochodu osobowego na drogach publicznych

w strefie płatnego parkowania, w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania. Niezrozumiałe są twierdzenia autora skargi, jakoby przepis ten statuował prawidłową podstawę prawną nałożenia opłaty za postój pojazdu w wyznaczonej kopercie, gdyż przepis ten *expressis verbis* reguluje kwestię opłaty w strefie bądź śródmiejskiej strefie płatnego parkowania. Takowe nie funkcjonują w mieście Siemiatycze. Przepis uchwały, który autor skargi kwestionuje, stanowi wprost, że reguluje temat zajęcia pasa drogowego przez wydzielone miejsca parkingowe („koperta”). Bynajmniej, ten przepis nie mówi nic o postoju samochodu osobowego. Za postój samochodu zgodnie z art. 2 pkt. 30 ustawy prawo o ruchu drogowym uważa się unieruchomienie pojazdu niewynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwające dłużej niż 1 minutę. Przepis uchwały, który budzi u autora skargi zastrzeżenie, dotyczy faktycznie kwestii zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celu wyznaczenia w nim tzw. koperty. Dokonywanie parkowania m.in. w płatnej strefie parkowania nie oznacza przecież, że miejsce takie które zajmuje kierujący pojazdem, będzie przysługiwać wyłącznie jemu. Późniejsze odjechanie z wcześniej zajmowanego miejsca powoduje to, że następny kierujący może zająć właśnie to miejsce. Przytoczyć należy art. 40 ust. 2 pkt. 4 udp stanowi wprost, że zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, dotyczy:

- 1) prowadzenia robót w pasie drogowym;
- 2) umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego;
- 3) umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam;
- 4) zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3.

Kwestionowany przepis uchwały został podjęty przez Radę Miasta na podstawie m.in. art. 40 ust. 8 udp, który mówi wprost i nawiązuje do przytoczonego ww. przepisu, iż to organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. Tak było w przedmiotowej sprawie. Na marginesie należy wskazać, że kwestionowany zapis uchwały obowiązuje do chwili obecnej w wielu innych uchwałach jednostek samorządu terytorialnego nie tylko z województwa podlaskiego, gdzie końcowo nie jest kwestionowany ani przez organ nadzoru, czy też urząd prokuratorski. Przytoczyć należy, na poparcie powyższego, rozważania sądowe zawarte w wyroku WSA w Szczecinie z dnia 15 września 2010 r. (II SA/Sz 369/10), w którym to Sąd stwierdził, że „jeżeli miejsce postoju samochodu dostawczego nie jest przewidziane do postoju pojazdów, to zajęcie danego odcinka pasa drogowego stanowi jego wyłączenie z normalnego użytkowania. Działanie to wyczerpuje postać zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.d.p. Oznacza to, że każdy podmiot przed dokonaniem zajęcia tego odcinka pasa drogowego winien uzyskać stosowną decyzję zarządcy drogi, po uprzednim przedłożeniu zatwierdzonego projektu organizacji ruchu”, a także w wyroku WSA w Kielcach z dnia 23 grudnia 2013 r. (II SA/Ke 869/13) „Zaparkowanie pojazdu w pasie drogowym drogi publicznej nie stanowi zajęcia na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w art. 40 ust. 2 pkt 1-3 u.d.p. jeżeli pojazd ten ze względu na swoje cechy konstrukcyjne i przeznaczenie służy innym celom, aniżeli wyłącznie cele prowadzonej działalności usługowej”. Na koniec przytoczyć należy twierdzenie Wojewody Dolnośląskiego zawarte w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 28 marca 2012 r. (NK-N.4131.222.2012.MW2) „1. Handel obwoźny w żadnym przypadku nie może być uznany za zajęcie w celu umieszczenia w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam. 2. Możliwe jest zakwalifikowanie handlu obwoźnego do rodzaju zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności na inne cele niż określone w art. 40 ust. 2 pkt 1-3 u.d.p”.

Organ również wskazuje, że art. 7 Konstytucji, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa; Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, a przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej (art. 8). Zasada zawarta w art. 7 Konstytucji jest zasadą praworządności formalnej i legalności co oznacza, że przestrzeganie praw RP jest elementarnym obowiązkiem każdego organu państwa, a organy władzy i administracji mają obowiązek działania na podstawie prawa.

Mając na uwadze powyższe, wnosi się jak we wstępie.